THE CHURCH WEEKLY

Vol. VII | SUNDAY 24th MAY 1953 | PRICE 2 ANNAS PER COPY | NO.20

THIRD WORLD CONFERENCE ON FAITH AND ORDER

Faith and order and the Second Assembly of the World Council of Churches by Dr. W. A. Visser't Hooft

1)Introduction.

The Faith and Order Executive Committee has asked me to make an introductory statement concerning the place of Faith and Order in the Second Assembly of the World Council of Churches and the preparations which Faith and Order should make for that Assembly. And this matter is brought before you at an early stage so that the necessary action may be taken in good time. I will therefore have to speak especially about the plans made for the Second Assembly and the theme which has been suggested as the Faith and Order theme to be included in the programme of the Second Assembly. But I would like to provide some background for our discussion of these matters by a few remarks on the relation of Faith and Order to the ecuminical movement as a whole and the World Council of Churches in particular.

2) Faith and Order within the World Council.

We have no time to review the whole history of the relations between Faith and Order and other branches of the ecuminical movement. But in order to see the present situation in the right perspective it is useful to remind ourselves of the fact that in the early years of the ecuminical movement there was in many circles a very real fear that the discussion of matters of Faith and Order would disrupt the cooperation between the Churches which was just beginning. At that time a number of councils of churches were formed with the explicit understanding that matters of Faith and Order should not be brought up in their midst. And for those who are interested in historical comparisons it is worth noting that it was quite near Lund in Halsingborg that about 30 years ago a Faith and Order approach concerning joint planning for the time and place of the Life and Work and Faith and Order Conferences was answered with the dictum: "Service unites but doctrine divides." In the particular situation of those days the fear of a direct attack upon the fundamental differences between the Churches can perhaps be understood. To-day such a fear can only be considered as a pure anachronism. For we have the opportunity to learn that so far from weakening our fellowship, a frank and penetrating confrontation of our convictions is the only way to arrive at the deeper level of fellowship, the only level which is worthy of the Christian Church. Thus Life and Work was forced to enter into the theological realm in the years before its Oxford Conference. Thus the World Council's first Assembly at Amsterdam had to concern itself with the very real issues of the different understandings of the nature of the Church. Thus the young World Council had to tackle in its second year the thorny problem of the ecclesiological significance of its own existence. And thus the International Missionary Council at its recent meeting at Willingen took a bold step forward by declaring that National Christian Councils should consider afresh their responsibility in relation to the cause of Christian unity within there own areas. Thus we can say that the concern which Faith and Order set out to represent has slowly but surely penetrated the life of the ecuminical movement as a whole.

But that does not mean that the task of Faith and Order is accomplished. On the contrary. That gives Faith and Order a greater responsibility than ever before. The ecuminical movement looks in a new way to Faith and Order to give it a lead in those matters upon which the whole life of the movement ultimately depends. Neverthless there are large sections of our Churches in all parts of the world which have not yet understood that cooperation is not enough. There are still many who think of the present relationship of our Churches in the World Council of Churches as an end rather than as a first step on the road to unity. The danger of this is that, in the words of the present Archbishop of Canterbury the World Council can thus become a narcotic rather than a stimulant. We must react against this temptation of accepting the present established disorder of our ecclesiastical world simply because it has been made to look less shocking as it has been provided with an ecuminical varnish.

And so we look to Faith and Order which has undertaken the hardest of all ecuminical tasks to show the way that leads beyond mere cooperation, yes and beyond the present very imperfect ecuminical pattern, to a true unity which will make it clear to the whole world that as there can only be one Body of Christ, so there *is* only one Body which is the Church of His People.

3) Concerning the Second Assembly.

I pass on to the presentation of the plans for the Second Assembly of the World Council of Churches which is to be held in 1954 in Evanston Illinois)

A *second* Assembly. That very combination of words indicates the difficulty of our undertaking. For the Amsterdam Assembly had the

enormous advantage of being the first Assembly and was largely carried by the fact that it brought the Churches together in this new way. The second Assembly is a meeting of a body which has entered into the history of the Church and even of the world, which has its weakness as well as its strength, and which is rightly judged not by its good intentions but by its actual witness in word and deed. Moreover the second Assembly will meet in a time when it is still far harder than it was in 1948 to be a *World* Council of Churches. Tensions have grown and instead of the *one* world about which we heard so much at the end of the last war, we have now a series of worlds which find it increasingly difficult to find any common basis of understanding or action. Will our attempts to maintain the spiritual unity of our fellowship as between Christians in Eastdrn Europe and China on the one hand and those in other nations succeed or are the forces of misunderstanding too strong for the Church? Will we succeed in our attempt in India next January to arrive at a real meeting of minds between Asian Christians and those from the West? We do not know.

In those circumstances it seems a rash thing indeed to choose as our main theme for the Assembly. "This Christian Hope." The extremely lively discussion which is taking place about this theme and in the course of which we hear this theme strongly attacked and strongly defended would seem to indicate that instead of choosing a universally acceptable theme we have chosen a highly controversiol one. But the truth of the matter is that this theme has chosen us. When in Toronto there arose among us a strong conviction that in this time of fear of the future and doubt about the meaning of human existence we were called to proclaim the word of *hope*, we did not at first realise the implications of our action. It was only as we came to reflect more deeply about what the Churches on the basis of the New Testment must say about hope. that we realised fully how challenging this theme would prove to be for the churches and indeed for all concerned. At the same time once we have been led upon this road we cannot and we do not want to retreat, for it is a road on which we make crucial discoveries. It is not as if some group of people had suddenly decided to impose some eschatological theory upon the ecuminical movement. It is simply that we are called to speak about the Christian Hope, that we realise again the truth: 'Ave Crux, Spes Unica'' and that in trying to speak adequately, that is biblically, about this truth we cannot avoid the theme of eschatology.

But let no one think that the realities of this world will be forgotten at Evanston. Our speaking about hope would be meaningless if it were not done in constant reference and relevance to the present situation of the world. Moreover there are the very practical subsidiary themes.

The plan is that the main theme should be considered during the first week of the Assembly and that the subsidiary themes be dealt with during the second week. There will be six of these as follows: The Faith and Order theme; Evangelism-the Mission of the Church to those outside its life; the laity-the Christian in his vocation; social questions-the responsible society in a world perspective; international affairs-Christians in the struggle for world community; inter-group relations - the Church and racial and ethnic tensions.

For most of these themes introductory pamphlets have already been prepared. And for each theme there will be a preparatory commission which will have the task to produce a factual survey concerning the thought and work of the churches in this particular field and also to work on a first basic draft of an Assembly report on the subject. This draft will of course only have the statue of a useful starting point for the work of the Assembly sections themselves. They are meant to present the best possible technical preparation, but the Assembly itself will decide what use it will make of them.

There has never been any doubt that one of the themes of the Second Assembly should be a Faith and order subject. The Assemblies of the World Council of Churches are the occasions when we try to present to the Churches and to the world the *whole* ecumnical movement and remind each other of our *whole* ecuminical task. And this means obiviously that the concern for the visible unity of the Church must have a control place in our deliberations. Again the Assembly is the occasion for Faith and Order to speak to many church leaders and church members who have as yet little understanding for the crucial importance and the baffling difficulty of the Faith and Order task and so to gain new recruits for the army of servants of the cause of Christian unity. There are therefore strong reasons why we should take the Faith and Order participation in the Assembly very seriously. But there remains the question *how* the concern of Faith and Order can best be brought into the Assembly. What we need is a subject sufficiently central and crucial to challenge the Churches to redouble their efforts for real unity, but not so technically theological that it can only be understood by a relatively small number of experts.

മസൂരിരോഗവും അതിനുള്ള പ്രതിവിധികളും

പൂർവ്വകാലങ്ങളിൽ മനുഷ്യക്ക് ഏറ്റവും ഭയഹേതുകമായിരുന്ന ഒരു രോഗമാണ് മസൂരി. അതു് പ്രായലിംഗവ്യത്യാസങ്ങൾ കൂടാതെ മനുഷ്യരിൽ സംക്രമിക്കുന്നു. മസൂരി പടർന്നുപിടിക്കുന്ന ഘട്ടങ്ങളിൽ ഗോവസൂരിപ്രയോഗം ചെയ്തിട്ടില്ലാത്തവർക്കാണ് അധികം നാശത്തിനിടയാകുന്നതു്. ഗോവസൂരിപ്രയോഗം ചെയ്തിട്ടില്ലാത്തവരിൽ 25 മുതൽ 50 വരെ ശതമാനം ആളുകൾ ഇതുമൂലം മൃത്യുവിനിരയാകുന്നുണ്ട്. മരണത്തിൽ നിന്ന് തെറ്റിയൊഴിയുന്നവരുടെ ശരീരം വിരൂപപ്പെടുകയും, ചിലപ്പോൾ നയനങ്ങൾക്ക് കേട് സംഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

എത്രയും നിസ്സാരമായ കൃമികൾമൂലമാണ് മസൂരിയുണ്ടാകുന്നതു്. എന്നാൽ മസൂരികൃമിയെ വേർതിരിച്ചു കാണിപ്പാനാകും ഇതുവരെ സാധിച്ചിട്ടില്ല. മസൂരി ഉണ്ടായിട്ടുള്ളവരുടെ വായ്, മൂക്ക്, മുതലായ അവയവങ്ങളിൽ നിന്ന് പുറത്തു വരുന്ന മലിനസാധനങ്ങളും, അവർ സൗഖ്യം പ്രാപിക്കുമ്പോൾ അവരുടെ തൊലിയിൽ നിന്ന് പൊഴിയുന്ന ചെതുമ്പലുകളും ഏറ്റവും വിഷമുള്ളവയാകുന്നു. അവയിൽ അസംഖ്യം രോഗാണുക്കൾ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. അതു തൊടുന്ന ആരേയും ഈ രോഗം ബാധിപ്പാനെളുപ്പമുണ്ട്. ലഹരിസാധനങ്ങളൊന്നും ഉപയോഗിക്കാതെ തങ്ങളുടെ ശരീരത്തെ ശരിയായി സൂക്ഷിച്ചു ജീവിക്കുന്ന ആളുകൾക്ക് മസൂരി ബാധിച്ചാൽ അതിൽ നിന്ന് സൌഖ്യം പ്രാപിപ്പാൻ എളുപ്പം സാധിക്കും. നേരെ മറിച്ച് അജിതേന്ദ്രിയന്മാരും, ആരോഗ്യത്തെ അവഗണിക്കുന്നവരും ഭക്ഷണത്തിൽ നിഷ്കർഷയില്ലാത്തവരുമായവർക്ക് സുഖപ്രാപ്തിക്കുള്ള സാദ്ധ്യതകൾ പരിമിതങ്ങളാണ്.

ഒരാൾക്ക് മസൂരി ഉണ്ടായി ഉദ്ദേശം 12 മുതൽ 14 ദിവസങ്ങൾ കൊണ്ടാണ് അതു മൂർദ്ധന്യാവസ്ഥയിലെത്തുന്നതു്. ആദ്യത്തെ മൂന്നുനാലു ദിവസങ്ങളിൽ പൊതുവായ അസ്വാസ്ഥ്യങ്ങളുണ്ടായിരിക്കും. അതിനെ തുടർന്ന് അതിയായ തണുപ്പ്, അസഹ്യമായ തലവേദന, മുതുകുതരിപ്പ്, കൈകാൽ വേദന, ഛർദ്ദി, പനി, ഭക്ഷണം കഴിക്കാൻ ഇഷ്ടമില്ലായ്ക, ചിലപ്പോൾ സന്നി എന്നിവ ഉണ്ടായിരിക്കും. ഒന്നാം ദിവസം 103 ഡിഗ്രിയോളം പനി ഉണ്ടായിരിക്കും. ജ്വരം ആദ്യം വർദ്ധിക്കുകയും പിന്നീട് ക്രമേണ കുറഞ്ഞ് മൂന്നുനാലു ദിവസംവരെയോ, പരുക്കൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതുവരേയോ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതുമാണ്. ഈ സമയം ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടതാകുന്നു; കാരണം മുമ്പ് കഠിനമായ വേദനയും, പനിയും, അസ്വാസ്ഥ്യവും അനുഭവിച്ച രോഗി ഈ അവസ്ഥയിൽ അല്പം സുഖമുണ്ടെന്ന് കരുതി പുറത്തിറങ്ങി സഞ്ചരിക്കയും അങ്ങനെ രോഗം മറ്റുള്ളവർക്ക് പകർത്തുകയും ചെയ്യുന്നാണ് എളുപ്പം. പരുക്കൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതിനു മേൽ ശരീരത്തിന്റെ ചൂടും അസ്വാസ്ഥ്യവും വർദ്ധിക്കുക സാധാരണമാണ്.

പരുക്കൾ പതിവായി നെറ്റിമേലും, മണിബന്ധത്തിന്റെ മുകൾഭാഗത്തും, കഴുത്തിലുമാണ് ആദ്യം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു്. അവ ആദ്യം മുഖക്കുരുവിന്റെ ആകൃതിയിൽ ചുവന്ന് ഉരുണ്ടിരിക്കും. എന്നാൽ ഒന്നു രണ്ടു ദിവസത്തിനകം അവ വലുതായി പാൽനിറമായ ഒരുവക ദ്രാവകം കൊണ്ട് നിറയുകയും, അതു കഴിഞ്ഞ് ഒന്നുരണ്ടു ദിവസത്തിനുള്ളിൽ ആ ദ്രാവകം പഴുത്ത് ചലമായി മാറുകയും ചെയ്യുന്നു. കാഠിന്യം കുറഞ്ഞതായ മസൂരിയെ ചിലപ്പോൾ പൊങ്ങൻപനി (Chicken pox) യായി തെറ്റിദ്ധരിക്കാറുണ്ട്. തന്മൂലം രോഗിക്ക് വലിയ കേടൊന്നും ഉണ്ടാകാനില്ലെങ്കിലും അയാളോടടുത്ത് സഹവസിക്കുന്നവർക്ക് കഠിനമായ മസൂരി ഉണ്ടാകുന്നതിനും ജീവനാശം സംഭവിക്കുന്നതിനും അതു് കാരണമാക്കിയേക്കും. അതിനാൽ മസൂരിയെയും പൊങ്ങൻപനിയേയും വേർതിരിച്ചറിയേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമത്രേ.

മസൂരിയും പൊങ്ങൻപനിയും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസങ്ങൾ

മസൂരി

1. പരുക്കൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതിന് നാലഞ്ച് ദിവസങ്ങൾക്ക് മുമ്പ് തലവേദന, മുതുകുതരിപ്പ്, പനി മുതലായവ ഉണ്ടാകുന്നു.
2. പരുക്കളെല്ലാം ഒന്നിച്ചു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയും ഏതവസരത്തിലും ഒരേ അവസ്ഥയിൽ അവ കാണപ്പെടുകയും ചെയ്യും.
3. പരുക്കൾ കട്ടപ്പമേറിയും, ആഴത്തിൽ ശരീരത്തിൽ കൊണ്ടുമിരിക്കും.
4. പഴുപ്പ് ഞെക്കി പുറത്തു വരുത്താൻ പ്രയാസമായിരിക്കും.
5. പരുക്കളധികം ഉണ്ടാകുന്നതു് വസ്ത്രംകൊണ്ട് പൊതിയാത്ത മുഖം, പാദം, കൈകാലുകൾ മുതലായ ഭാഗങ്ങളിലാണ്.
6. പരുക്കളുടെ കൂടുതൽകുറവനുസരിച്ചായിരിക്കും രോഗത്തിന്റെ കാഠിന്യം.

പൊങ്ങൻപനി

1. പരുക്കൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതിനു മുമ്പ് ലക്ഷണങ്ങളൊന്നും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതല്ല; ഉണ്ടായാൽ തന്നെ അവ തുലോം നിസ്സാരവും ചുരുക്കവും ആയിരിക്കും.
2. പരുക്കൾ പല ഘട്ടങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകും. ഓരോ സമയത്തും ഉടനുണ്ടായതും, പഴുത്തതും, കരിഞ്ഞതും, ഇങ്ങനെ പലതരത്തിലും കാണും.
3, പരുക്കൾക്ക് കട്ടപ്പം കുറഞ്ഞിരിക്കും. കൂടാതെ ആഴത്തിൽ കൊണ്ടിരിക്കുന്നതല്ല.
4. പരുവിന്റെ മുകളറ്റം മാറ്റി പഴുപ്പു ഞെക്കിക്കളയാൻ പ്രയാസം ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല.
5. വസ്ത്രംകൊണ്ട് പൊതിഞ്ഞ ഭാഗങ്ങളിലാണ് പരുക്കളധികം ഉണ്ടാകുന്നതു്; പ്രത്യേകിച്ചും നെഞ്ച്, മുതുക് മുതായ ഭാഗങ്ങളിൽ.
6. പരുക്കളുടെ കൂടുതൽ കുറവ് ഒരിക്കലും രോഗാസ്വാസ്ഥ്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമായിരിക്കുന്നതല്ല.

മസൂരിദീനത്തിന് പ്രത്യേക മരുന്നൊന്നുമില്ല. ശരിയായ ശുശ്രൂഷ മാത്രമാണ് രോഗിക്കാവശ്യമുള്ളതു്. രോഗിയെ തനിച്ച് ഒരു മുറിയിൽ താമസിപ്പിക്കണം. രോഗി ശരീരത്തിനായാസം ഉണ്ടാക്കാതെ സ്വസ്ഥമായി കിടക്കയിൽ കിടന്ന് വിശ്രമിക്കേണ്ടതാകുന്നു. രോഗി കിടക്കുന്ന മുറിയിൽ ധാരാളം ശുദ്ധവായു പ്രവേശിക്കത്തക്ക സൗകര്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കണം. തിളപ്പിച്ചു തണുപ്പിച്ച വെള്ളം ധാരാളം കുടിക്കാനായി രോഗിക്ക് നൽകണം. പനി അധികപ്പെടുമ്പോൾ ഒരു ശുദ്ധമായ തുണിയെടുത്ത് തണുത്ത വെള്ളത്തിൽ മുക്കി അവയവങ്ങളെ ഓരോന്നായി നനച്ച് ഒരു ഉണങ്ങിയ തുണികൊണ്ട് നല്ലവണ്ണം തുടയ്ക്കണം. രണ്ടുദിവസത്തിലൊരിക്കൽ മലശോധനയ്ക്ക് എന്തെങ്കിലും മരുന്ന് കൊടുക്കണം.

പൊള്ളലുകൾക്കും തന്മൂലം ഉണ്ടാ

കുന്ന വ്രണങ്ങൾക്കുമായി രണ്ടു കപ്പ് വെള്ളത്തിൽ ഒരു ഔൺസ് ഭേദിയുപ്പു കലർത്തി ഒരു കഷണം ചണപ്പഞ്ഞി നനച്ച് ഇട്ടാൽ മതിയാകും. വ്രണങ്ങൾ ഉണങ്ങിത്തുടങ്ങുമ്പോൾ അവയിൽ കൂടക്കൂടെ സൽഫത്തയസോൾ പുരട്ടുന്നതു് നല്ലതാണ്. വ്രണങ്ങൾ ചൊറിഞ്ഞിളക്കാൻ രോഗിയെ അനുവദിക്കരുതു്. അങ്ങനെ ചെയ്താൽ അവിടെ ആഴമേറിയ പാടുകൾ ഉണ്ടാകുന്നതാണ്.

കണ്ണുകൾ പ്രത്യേകം സൂക്ഷിക്കണം. അല്പം ചണപ്പഞ്ഞി ബോറിക് ആസിഡ് ദ്രാവകത്തിൽ നനച്ച് കണ്ണുകൾ കൂടക്കൂടെ വൃത്തിയാക്കിക്കൊള്ളണം. ഇങ്ങനെ കൺപോളകളെ കഴുകി തുടച്ച ശേഷം അവയുടെ അരികിൽ അസാരം സൽഫത്തയസോൾ പുരട്ടുന്നതു് നല്ലതാണ്. മൂന്നു മണിക്കൂറിലൊരിക്കൽ എങ്കിലും ഓരോ കണ്ണിലും കുറെ ബോറിക് ആസിഡ് ദ്രാവകം ഒഴിക്കണം.

പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട കാര്യങ്ങൾ

1. രോഗനിർണ്ണയം ചെയ്താലുടൻ രോഗിയെ മാററി തനിച്ച് താമസിപ്പിക്കണം. സാംക്രമിക രോഗികൾക്ക് മാത്രമുള്ള ആശുപത്രിയിലേയ്ക്കു് മാററുകയാണ് ഏറെ ഉത്തമം.

2. രോഗി കിടക്കുന്ന മുറിയിൽ തെളിഞ്ഞ വെളിച്ചം പ്രവേശിപ്പാൻ ഇടകൽകരുതു്. കഴിവുള്ളിടത്തോളം മങ്ങിയ വെളിച്ചമേ മുറികളിൽ അനുവദിക്കാവൂ.

3. രോഗിക്ക് ദിവസവും ശരിയായ മലശോധനയുണ്ടായിരിക്കണം. വേണ്ടിവന്നാൽ ചൂടും എനിമ നൽകിയാലും തരക്കേടില്ല.

4. പനിയും ചൂടും 103 ഡിഗ്രിയിൽ കൂടാൻ അനുവദിക്കരുതു്. പലതരത്തിലുള്ള സ്പഞ്ച് കൊടുത്തും എനിമ കൊടുത്തും പനികുറയ്ക്കാൻ സാധിക്കും.

5. രോഗിക്കു നൽകുന്ന ആഹാരം ദ്രാവകരൂപത്തിലുള്ളതായിരിക്കണം. പാൽ, കഞ്ഞി, പഴങ്ങളുടെ ചാറ് ആദിയായവ നല്ലതാണ്.

6. കുടിക്കാവുന്നിടത്തോളം വെള്ളം രോഗിക്ക് കൊടുക്കണം.

7. ചെറുതായി ചൂടു പിടിപ്പിക്കുന്നതായാൽ മുതുകിലും കൈകാലുകളിലും ഉള്ള വേദനയ്ക്കു് ശമനം ഉണ്ടാകുന്നതാണ്.

8. മസൂരി പിടിപെടാതിരിക്കാനുള്ള ഒററ മാർഗ്ഗം അതിനെതിരായി കുത്തിവയ്പു (vaccination) കയാകുന്നു. ഈ രോഗം ഒരിക്കലും ബാധിക്കാതിരിപ്പാൻ ആറേഴു വർഷത്തിലൊരിക്കൽ കുത്തിവയ്പിച്ചുകൊള്ളണം. ഒരു ഭവനത്തിൽ ഒരാൾക്ക് മസൂരി ഉണ്ടായാൽ മററംഗങ്ങളെ ഉടൻ കുത്തിവയ്പിക്കേണ്ടതും അത്യാവശ്യമാകുന്നു.

(കേരളദീപം

ദാനിയേൽ കേസ്സ് പിൻവലിച്ചു

മി. കെ. എൻ. ദാനിയേലിന്റെ പ്രസ്താവന

തിരുവല്ലാ മെയ് 14

ഒന്നുരണ്ടു കൊല്ലമായി മാർത്തോമ്മാ സഭയിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വാദപ്രതിവാദങ്ങളെപ്പററി മിക്കവാറും എല്ലാവരും ഏറെക്കുറെ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കയാണല്ലോ. ഇതിനെ പതിനൊന്നു ലഘുലേഖ പതിമ്മൂന്നു പതിപ്പായി അൻപത്തയ്യായിരം കോപ്പി അച്ചടിപ്പിച്ചു ഞാൻ സൗജന്യമായി വിതരണം ചെയ്തു, ചെയ്യുന്നു; കഴിഞ്ഞ എപ്പിസ്കോപ്പൽ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് അസാധുവാണെന്നു കാണിച്ചു മെത്രാപ്പോലീത്താ തിരുമേനിക്കു ഞാൻ ഒരു ഹർജി കൊടുക്കയും അതിനെപ്പററി വിചാരണ ചെയ്യാൻ ഒരു കമ്മീഷനെ നിയമിക്കണമെന്നപേക്ഷിക്കയും ചെയ്തു. കമ്മീഷനെ നിയമിക്കാമെന്ന് എന്നോടു തിരുമേനി പറഞ്ഞെങ്കിലും യാതൊരു വിചാരണയും കൂടാതെയും എന്റെ വാക്കു കേൾക്കാതെയും ഹർജി ചവററുകൊട്ടയിൽ എറിയുകയാണു ചെയ്തതു്. ഈ അപേക്ഷ ഞാൻ പല പ്രാവശ്യം ആവർത്തിച്ചിട്ടും ഫലം നാസ്തി. ഈ വിധത്തിൽ ഹർജി തള്ളിയതിനെപ്പററി സഭാമണ്ഡലത്തിലേക്കു അപ്പീൽ ചെയ്യാമെന്നു ഞാൻ ആശിച്ചു. എന്നാൽ സഭാമണ്ഡലം കൂടുന്നതിനു മൂന്നു ദിവസം മുമ്പു സ്ഥാനാഭിഷേകകർമ്മം നടത്തുന്നതിനു് അധികാരസ്ഥാനത്തുനിന്നു തീരുമാനിച്ചു. മണ്ഡലയോഗങ്ങൾ കഴിയുന്നതു വരെ സ്ഥാനാഭിഷേകകർമ്മം നീക്കിവെക്കണമെന്നു പലർ തിരുമേനിയോടു കേണപേക്ഷിച്ചിട്ടും തിരുമേനി അതശേഷം ഗൗനിച്ചില്ല.

ഈ നിലയ്ക്കു കോടതിയെ അഭയം പ്രാപിക്കുക എന്ന ഏക മാർഗ്ഗമേ അവശേഷിക്കുന്നുള്ളു എന്നു കാണുകയാൽ കഴിഞ്ഞ എപ്പിസ്കോപ്പൽ തെരഞ്ഞെടുപ്പു അസ്ഥിരപ്പെടുത്തിക്കിട്ടണമെന്നു കാണിച്ചു ഞാൻ ഒരു അന്യായം ഫയൽ ചെയ്തു. കേസ്സു ജയിക്കുമെന്ന് എനിക്കു പരിപൂർണ്ണനിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നു. തോററുപോയേക്കാമെന്നു യാതൊരു നിയമവിദഗ്ദ്ധനും പറഞ്ഞില്ല നേരേ മറിച്ചാണു ഞാൻ അഭിപ്രായം ചോദിച്ച നിയമജ്ഞന്മാരെല്ലാം പറഞ്ഞതു്. കേസ്സു വകയ്ക്കായി ഒരു നല്ല സംഖ്യ ഞാൻ ചെലവാക്കിക്കഴിഞ്ഞു.

എന്നാൽ എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്ന ഒരു സഭയുടെ പഥ്യോപദേശങ്ങളിൽ പ്രതിപത്തി ഉള്ളവരുമായ പല സ്നേഹിതന്മാർക്കു കേസ്സു കൊടുത്തതിൽ ഇടർച്ച ഉണ്ടെന്നു ഞാൻ കണ്ടു. അവരുടെ അഭിപ്രായം തെററാണെന്ന് എനിക്കു നിശ്ചയമുണ്ടെങ്കിലും അവരുടെ അപേക്ഷയെ അവഗണിച്ച് അവരെ വേദനപ്പെടുത്തുന്നതിനു് എനിക്കു പ്രയാസമായി വന്നു. വാർദ്ധക്യം കൊണ്ടുള്ള ശക്തിഹീനത ആയിരിക്കാം. അതുകൊണ്ടു ഞാൻ കേസ്സു പിൻവലിച്ചിരിക്കുന്നു. കേസ്സു പിൻവലിക്കുന്നതിന്റെ ഫലമായി സഭയ്ക്കുണ്ടാകാവുന്ന നാശത്തെപ്പററിയുള്ള സ്മരണ എന്നെ പരിഭ്രാന്തചിത്തനാക്കിത്തീർക്കുന്നു. അൻപത്തെട്ടു സംവത്സരം യാതൊരു പ്രതിഫലവും പററാകെ എന്റെ വീട്ടിലെ പണം ചെലവു ചെയ്തു ഞാൻ എന്റെ സഭയെ സേവിച്ചു. ഞാൻ കഴിഞ്ഞ അര നൂററാണ്ടു കാലത്തു് ഏതേതു നിർമ്മലസത്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടി സർവശക്തിയോടും കൂടി പോരാടിയോ ആ സത്യങ്ങൾ സഭയിൽനിന്നു നിഷ്കാസനം ചെയ്യപ്പെടുന്നതു കണ്ടുകൊണ്ടു് എന്റെ ആയുസ്സ് അവസാനിക്കാനുള്ള നിർഭാഗ്യമാണ് എനിക്കു ലഭിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അത്ഭുതങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്ന മഹാ ദൈവം അടുത്ത തലമുറയിലോ ഈ തലമുറയിൽത്തന്നെയോ സഭയെ നേർപാതയിലേക്കു കൊണ്ടുവരുമെന്നു ഞാൻ പ്രത്യാശിക്കുന്നു.

കെ. എൻ. ദാനിയേൽ (ഒപ്പ്.)

സജീവനായ യേശുക്രിസ്തു

(എം. കെ. ഏബ്രഹാം ബി. എ. എൽ. ററി.)

ക്രൈസ്തവസംഘടനകൾക്ക് ഇതര സംഘടനകളെ അപേക്ഷിച്ച് ചില പ്രത്യേകതകളുണ്ട്. എന്നാൽ അവകളുടെ പ്രത്യേകതകളായ ഉൽകൃഷ്ടമൂല്യങ്ങളെപ്പററിയുള്ള അറിവ് ഇല്ലാതെ പോയാൽ നമ്മുടെ സംഘടനകൾ ഒരു സാധാരണ ക്യാമ്പിനേയോ ഒരു സൈന്യസമൂഹത്തേയോ അപേക്ഷിച്ച് മെച്ചമായതായിരിക്കയില്ല. 'ഇന്നലയെ' ചോദ്യം ചെയ്യുന്ന സ്വഭാവം ഇന്നത്തെ യുവാക്കളുടെ ഒരു പ്രത്യേകതയാണ്. അനുദിനം വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആശയങ്ങളുടെ ഒരു സമ്മേളനരംഗമാണ് യുവഹൃദയം.

മനുഷ്യന്റെ ശരീരം മുഴുവൻ പരിമിതികളാണ്. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ തണലിൽ മനുഷ്യർ പരിമിതികളെ തരണം ചെയ്യാൻ യത്നിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഒരുകാലത്തു മനുഷ്യൻ അപ്രാപ്യമെന്നു കരുതി വിഗണിച്ചിരുന്ന പലതും ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ സാധിതപ്രായമാക്കി. ഇവിടെയും ഗവേഷണങ്ങൾക്ക് അറുതിവന്നിട്ടില്ല. നൂതനാശയങ്ങളാണ് ലോകത്തിൽ അധീശത്വം സ്ഥാപിക്കാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ആശയങ്ങൾ ലോകത്തെ കീഴടക്കുന്നതുപോലെ ഒരു അണുബോംബിനും സാദ്ധ്യമല്ല. നവാനവങ്ങളായ ആശയങ്ങൾ ഒന്നിനു പുറകെ ഒന്നായി വന്ന് യുവലോകത്തെ പുരോഗമിപ്പിക്കുകയോ അധഃപതിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ആധുനികലോകം തന്നെ ഒരു ചോദ്യചിഹ്നമാണ്. പത്തൊമ്പതു നൂററാണ്ടുകൾക്കു ശേഷവും സജീവനായ ക്രിസ്തു ഓരോരുത്തരുടെയും കൺമുമ്പിൽ യുവലോകത്തോട് ഒരു വെല്ലുവിളിയായി നിലകൊള്ളുന്നു.

യേശുക്രിസ്തു ആര്

യേശുക്രിസ്തു ദൈവപുത്രൻ തന്നെ. ക്രിസ്തുവിനോടു സമമാക്കപ്പെടുവാൻ യാതൊരുത്തരെയും ലോകം ഇതഃപര്യന്തം കണ്ടിട്ടില്ല; ഇനി കാണുകയുമില്ല. ലോകത്തിലാവിർഭവിച്ചിട്ടുള്ള പല സംഭവങ്ങളോടും ജാതരായിട്ടുള്ള പല മഹാത്മാക്കളോടും സാമ്യമുള്ളതായി പല സംഭവങ്ങളും സാദൃശ്യമുള്ളവരായി പല മഹത്തുക്കളെയും ലോകത്തിനു കാണാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ക്രിസ്തുവിനു സമനായി ഒരൊററ വ്യക്തിയേയെങ്കിലും യാതൊരു ചരിത്രത്തിലും ദൃശ്യമായിട്ടില്ല. ചരിത്രത്തിന്റെ ഏടുകൾ പരിശോധിച്ചാൽ സ്പഷ്ടമാകുന്ന ഒരു വ്യക്തമായ പരമാർത്ഥമാണത്. യുവാക്കന്മാർക്കു ശരിയായ നിർദ്ദേശം കൊടുത്തു നയിക്കാൻ യേശുക്രിസ്തുവിനെപ്പോലെ കഴിവുള്ള ഒരവതാരപുരുഷനും ഒരിടത്തുമില്ല. ഈ യേശുക്രിസ്തുവിനു നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ സ്ഥാനമുണ്ടോ? ക്രൈസ്തവജീവിതത്തിൽ പ്രഥമസ്ഥാനം ക്രിസ്തുവിനു കൊടുക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്വഭാവം നമ്മുടെ സ്വഭാവത്തിൽ ലയിപ്പിക്കണം. നാം തന്നെയും ഓരോ ക്രിസ്തുക്കളായി രൂപാന്തരപ്പെടണം. അങ്ങനെ ക്രൈസ്തവയുവാക്കന്മാർ ക്രിസ്തുവിനേപ്രതി ജീവിക്കുന്നതിനും കാരണമായ്ഭവിക്കട്ടെ.

യേശുക്രിസ്തുവിനെ എവിടെ കാണാം?

ഊർജ്ജസ്വലന്മാരായ പല യുവാക്കളെയും വിഷമിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പ്രശ്നമത്രെ ക്രിസ്തുവിനെ എവിടെ കാണാം എന്നുള്ളത്. യേശുക്രിസ്തുവിനെ കാണണമെന്നഭിലഷിക്കുന്നെങ്കിൽ "സഭയുൾപൂകട്ടെയിതാ താനതിൽ മേവീടുന്നു....." സഭയിൽ ആയിരിക്കുന്ന ഒരുവനു ക്രിസ്തുവിനെ അന്വേഷിച്ച് അലയേണ്ടതായി വരികയില്ല. നമ്മുടെ ഏറിയ പങ്കാളുകൾക്കും സഭയെപ്പററി ശരിയായ വിവരമില്ല. വല്ലതും പഠിക്കണമെന്നാഗ്രഹവുമില്ല. സഭയിൽ ഉൾപ്പെട്ടുനിൽക്കുന്നു എന്ന് അഭിമാനിച്ചതുകൊണ്ടു മാത്രമായില്ല; സഭാകാര്യങ്ങളിൽ തീക്ഷ്ണതയുണ്ടാവണം. സഭയെപ്പററി ഓരോ യുവാവിനും യഥാർത്ഥത്തിൽ അഭിമാനമുണ്ടാകണം. അങ്ങനെ സഭയിൽക്കൂടി ക്രിസ്തുവിനെ കാണാൻ ശ്രമിക്കാം. ഇന്നും ജീവനായ നസ്രായനായ യേശുവിനെ ആരെന്നു ഗ്രഹിച്ച് കണ്ടുപിടിച്ച് ശക്തിപ്രാപിച്ച ക്രൈസ്തവപുരോഗതി കൈവരുത്തുവാൻ ദൈവം സഹായിക്കട്ടെ.

വാരപഞ്ചാംഗം

	ഏപ്രിൽ	ഇടവം
ഞായർ	24	11
തിങ്കൾ	25	12
ചൊവ്വാ	26	13
ബുധൻ	27	14
വ്യാഴം	28	15
വെള്ളി	29	16
ശനി	30	17

Thought for the Week

I have always felt that when a religious organisation has more money than it requires, it is in peril of losing its faith in God and pinning its faith on money. You have simply to cease to depend on it.

Mahatma Gandhi.

THE CHURCH WEEKLY

അഭിനന്ദനീയം

മാർത്തോമ്മാ സമുദായത്തിനെന്നല്ല, ഇതര ക്രൈസ്തവ സമുദായങ്ങൾക്കും ആശങ്കാഭരിതമായിരുന്ന ഒരു അന്തരീക്ഷം ശാന്തവും സമാധാനപരവുമാക്കിത്തീർക്കാൻ കഴിഞ്ഞ ശ്രീ കെ. എൻ. ദാനിയേലിന്റെ അഭിനന്ദനീയമായ തീരുമാനം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന പ്രസ്താവന ഞങ്ങൾ അന്യത്ര പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഈ തീരുമാനം സാദ്ധ്യമാക്കിത്തീർത്ത പ്രാർത്ഥനാപൂർവ്വമായ പ്രയത്നങ്ങൾ പ്രശംസാർഹംതന്നെയാണ്. ഇങ്ങനെ ഒരു തീരുമാനം പ്രക്ഷോഭകരവും, വികാരഭരിതവുമായ ഒരു സന്ദർഭത്തിൽ ചെയ്യുവാനിടയായതു് ദൈവാനുഗ്രഹമെന്നേ പറയാനുള്ളൂ. എന്നാൽ ശ്രീ. ദാനിയേലിന്റെ പ്രസ്താവന സമുദായത്തിന്റെ ഭാവിയെപ്പററി ശുഭോദർക്കമായ പ്രതീക്ഷകൾക്കു് വകതരുന്നില്ല. "പഥ്യോപദേശ"മെന്നപേരിൽ സമുദായത്തിൽ വൈദികരുൾപ്പെടെ ഗണ്യമായ ഒരു ജനവിഭാഗം സംഘടിതമായ യത്നങ്ങൾ അവരുടെ ലക്ഷ്യസാദ്ധ്യത്തിനുവേണ്ടി നടത്താതിരിക്കയില്ലെന്നും ശ്രീ ദാനിയേൽ ഇപ്പോൾ ചെയ്ത തീരുമാനംമൂലം ആ പക്ഷക്കാരുടെയിടയിൽ അദ്ദേഹത്തിനുള്ള സ്വാധീനം പ്രബലപ്പെട്ടുമെന്നും അങ്ങനെ എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും സമുദായത്തിൽ വടം വലികളും ഉൾത്തിക്കുകളും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുമെന്നും സംശയരഹിതമായി പ്രതീക്ഷിക്കാവുന്നതാണെന്നാണു് പ്രസ്താവന വ്യക്തമാക്കുന്നതു്. കേസ്സു ജയിക്കുമെന്നും കേസ്സു സഭയിലുള്ള പ്രശ്നപരിഹാരത്തിനു മതിയായ ഒരു മാർഗ്ഗമാണെന്നുമുള്ള ശ്രീ ദാനിയേലിന്റെ ദൃഢാഭിപ്രായത്തിനു മാററം വന്നിട്ടില്ല. തന്റെ പക്ഷത്തു നില്ക്കുന്ന സ്വാധീനബലമുള്ള സ്നേഹിതരെ വേദനിപ്പിക്കുന്നതിലുള്ള വൈമനസ്യംകൊണ്ടുമാത്രമാണു് കേസ്സു പിൻവലിക്കാൻ ശ്രീ. ദാനിയേൽ പ്രേരിതനായിരിക്കുന്നതു്, ആ നിലയ്ക്കു തന്റെ സ്നേഹിതന്മാരെ ഈദൃശപ്രശ്നങ്ങളിൽ കേസിൽക്കൂടെ പരിഹാരം നേടാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതിൽ അവർ വിജയിക്കുന്നപക്ഷം ഇനിയും ഇങ്ങനെയുള്ള സന്ദർഭങ്ങൾ സമുദായത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കാതെയിരിക്കയില്ല. അത്ര പ്രബലവും അഗാധവുമായ വേഴ്ചയാണു് പഥ്യോപദേശവുമായി ശ്രീ ദാനിയേലിനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്നേഹിത പക്ഷത്തിനും ഉള്ളതെന്നു് സുവ്യക്തമാണു്. മേല്പട്ടസ്ഥാനാഭിഷേകത്തെ ശല്യപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു തൽക്കാല സന്ദർഭം മാത്രം തരണം ചെയ്യുവെന്നു് സമാധാനിക്കാമെങ്കിലും ഞങ്ങൾ മുമ്പൊരവസരത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചതുപോലെ രണ്ടു അഭിപ്രായ ശക്തികൾ തമ്മിലുള്ള ആരോഗ്യപരമായ പരസ്പര ധാരണകൾ ഈ തീരുമാനത്തിൽ വന്നിട്ടില്ല. അതു വരുന്നതുവരെ സമുദായം സുരക്ഷിതമായ ഒരു വിവേകപാതയിലൂടെയാണു് ചരിക്കുന്നതെന്നു് അനുമാനിക്കാൻ വഴി കാണുന്നില്ല. എന്നാൽ വളരെ പ്രക്ഷുബ്ധമായ ഒരു സന്ദർഭത്തിൽ ഇത്രയും വിവേകമെങ്കിലും പ്രദർശിപ്പിക്കുവാൻ സാധിച്ചിരിക്കുന്നതു് ഒരു വലിയ നേട്ടമാണെന്നും ഭാവിയിൽ ആ വിവേകം തക്ക സമയത്തു വന്നു് ചേരുമെന്നുമുള്ള പ്രതീക്ഷയെ സാധൂകരിക്കുന്ന മേല്പട്ട നേതൃത്വമാണു് സമുദായത്തിനുള്ളതു്. ഇപ്പോൾ മേല്പട്ടസ്ഥാനത്തേക്കു് അവരോധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മൂന്നു തിരുമേനിമാരും ഗണ്യമായ സംഭാവനകൾ സമുദായത്തിന്റെ വിശ്വാസപരമായ ഒരു പ്രതിസന്ധിഘട്ടത്തിൽ വിവേകപൂർവം നൽകുമെന്നു് പ്രതീക്ഷിക്കാം.

സിറിയൻവിദ്യാർത്ഥി കോൺഫറൻസ്

ബാലശാഖ വേണ്ടേ?

പി. വി. പോൾ

മലങ്കര സുറിയാനിസഭയിലെ യുവാക്കൾക്കായി—പ്രത്യേകിച്ചു് കോളേജുകളിൽ പഠിക്കുന്നവർക്കായി സിറിയൻ വിദ്യാർത്ഥികോൺഫറൻസ് നടക്കുവാൻ തുടങ്ങിയിട്ടു് 45 വർഷങ്ങളായല്ലോ. കോൺഫറൻസ്വഴി സഭയ്ക്കും യുവാക്കൾക്കും അനേകം നന്മകൾ ഉണ്ടായിക്കാണുമെന്നുള്ളതിനു് തെല്ലും സംശയമില്ല. എന്നാൽ യുവാക്കന്മാരുടെ അടിസ്ഥാനപടിയായ ബാല്യകാലപ്രായക്കാർക്കു് ആയിട്ടു് ഒരു പ്രസ്ഥാനം ഈ കോൺഫറൻസിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ നടത്തണമെന്നു് അപേക്ഷിക്കുവാനാണു് കേവലം ഒരു ബാലനായ ഞാൻ ഇതെഴുതുന്നതു. 3-ാംഫാറം മുതൽ 6-ാംഫാറം വരെ പഠിക്കുന്ന 12 മുതൽ 16 അഥവാ 18 വരെ വയസ്സു പ്രായമുള്ളവർക്കായ കോൺഫറൻസിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ ഒരു ക്യാമ്പു് സൗകര്യപ്രദമായ സ്ഥലത്തുവെച്ചു് രണ്ടുമൂന്നു ദിവസത്തേക്കു് നടത്തുന്നതു് വളരെ നന്നായിരിക്കും. ഇക്കൊല്ലം തന്നെ സ്കൂളുകൾ തുറക്കുന്നതിനു മുമ്പായി ധൃതിയായെങ്കിലും അങ്ങിനെ ഒന്നു നടത്തുവാൻ ബ: ജനറൽസെക്രട്ടറി ഒന്നു പരിശ്രമിച്ചുനോക്കുമോ? അങ്ങനെ ഒന്നുണ്ടായാൽ ഞങ്ങളെപ്പോലുള്ളവർക്കു ചെറുപ്പംമുതലേ സഭയോടും അതിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളോടും അടുപ്പവും സ്നേഹവും വർദ്ധിക്കുവാൻ ഇടയാകും. ജനറൽസെക്രട്ടറിയുടെയും മററു നേതാക്കന്മാരുടെയും സത്വരശ്രദ്ധയ്ക്കു ഈ സംഗതി വിഷയീഭവിക്കണമെന്നപേക്ഷ.

വിവാഹിതർക്കു് കൂടുതൽ ആയുസ്സ്

ലണ്ടനിലെ രജിസ്ട്രാർജനറൽ ഇയ്യിടെ ചില സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകൾ പഠിച്ചു അഭിപ്രായപ്പെട്ടതാണിതു്. പുരുഷന്മാരുടെ ഇടയിലെ മരണനിരക്കു് ഗണ്യമായി കുറയാൻ വിവാഹിതനില അനുകൂലമാണു്. തന്റെ നിഗമനം സാധൂകരിക്കാൻ അദ്ദേഹം ചില കണക്കുകളും തരുന്നുണ്ടു്. 45 മുതൽ 49 വരെ വയസ്സുള്ള അവിവാഹിതർക്കിടയിൽ ഭർത്താക്കന്മായ പുരുഷന്മാരെ അപേക്ഷിച്ചു മരണം 80 ശതമാനം കൂടുതലാണു്. കന്യകകൾക്കും മേൽപ്പറഞ്ഞ കണക്കു് ബാധകമാണു്. 30 മുതൽ 34 വരെ വയസ്സ് പ്രായമുള്ള അവിവാഹിതകൾക്കിടയിൽ വിവാഹിതകളെ അപേക്ഷിച്ചു് മരണം 66 ശതമാനം കൂടുതൽ.

പ്രതിവാരപ്രഭാഷണം (The Sermon for the Week)

ക്രിസ്തുവിനെ സർവ്വോപരി സ്നേഹിക്കുന്നവൻ മാത്രമാണു ക്രിസ്ത്യാനി

(എം. ററി.)

"എന്നെക്കാൾ അധികം അപ്പനെയോ അമ്മയെയോ പ്രിയപ്പെടുന്നവൻ എനിക്കു യോഗ്യനല്ല; എന്നെക്കാൾ അധികം മകനെയോ മകളെയോ പ്രിയപ്പെടുന്നവൻ എനിക്കു യോഗ്യനല്ല."

മാതാപിതാക്കന്മാരും സന്താനങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിലാണു മനുഷ്യന്റെ സ്വാഭാവിക സ്നേഹത്തിന്റെ പരമകാഷ്ഠ നാം കാണുന്നതു്. മാതാപിതാക്കന്മാർ അവരുടെ അധികം സമയവും ചെലവഴിക്കുന്നതു സ്വന്ത കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ സുഖസൗകര്യങ്ങൾക്കായും അവരുടെ ഭാവിയെ ഏതെങ്കിലുംവിധത്തിൽ സുരക്ഷിതമാക്കുവാനുമാണു്. അതുപോലെ തന്നെ കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കു് അവരുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരോടുള്ള ചുമതലകളും ഒഴിച്ചുകൂടാത്തവയാണു്. ഇരുകൂട്ടരുടെയും ചുമതലാനിർവഹണത്തിൽ പലവിധത്തിലുള്ള പ്രയാസങ്ങളും പ്രതിബന്ധങ്ങളും നേരിടാറുണ്ടു്. ദൈവത്തിനു പ്രഥമസ്ഥാനം നൽകുക എന്നുള്ളതു് ഈ പ്രായോഗിക പ്രതിബന്ധങ്ങളെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതായി നമുക്കു തോന്നിയേക്കാം. എന്നാൽ ഇക്കാര്യത്തിൽ അശേഷം വിട്ടുവീഴ്ച ചെയ്യുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലാത്തവണ്ണം അത്ര വ്യക്തമായ ഒരു പ്രമാണമാണു് നമ്മുടെ കർത്താവു നമുക്കു നൽകിയിരിക്കുന്നതു്. ഏററവും ഉററ സ്നേഹബന്ധവും അതിന്റെ ആവശ്യങ്ങളും കർത്താവിനോടുള്ള സ്നേഹത്തിനു് അല്പമായിട്ടെങ്കിലും തടസ്സമായി വന്നാൽ ആദ്യത്തേതു് ഉപേക്ഷിക്കണമെന്നുള്ളതാണു് ഈ പ്രമാണം. മാതാപിതാക്കന്മാർ കുട്ടികളെയോ, കുട്ടികൾ മാതാപിതാക്കന്മാരെയോ ഉപേക്ഷിക്കണമെന്നോ അവർക്കുള്ള ചുമതലകളെ ലഘുവായി കരുതണമെന്നോ അല്ല ഇതിന്റെ അർത്ഥം. പ്രഥമസ്ഥാനം കർത്താവിനു കൊടുക്കണമെന്നേയുള്ളു.

മാതാപിതാക്കന്മാർക്കു തങ്ങളുടെ കുട്ടികളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ഉദ്ദേശങ്ങൾ ചിലപ്പോൾ കുട്ടികളുടെ അഭിലാഷങ്ങൾക്കെതിരായി വന്നേക്കാം. ഉദാഹരണമായി ധനസമ്പാദനം ജീവിതോദ്ദേശമായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പിതാവു സേവനം ജീവിതലക്ഷ്യമായി സ്വീകരിക്കുന്ന ഒരു പുത്രനുമായി എതിരിടേണ്ടിവരുന്നു എന്നിരിക്കട്ടെ. കർത്താവിനോടുള്ള സ്നേഹവും തന്റെ ഹിതംഅനുഷ്ഠിക്കണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹവും ഒരുവശത്തും സ്വപിതാവിനെ ആദരിക്കയും അനുസരിക്കയും ചെയ്യണമെന്നുള്ള അഭിപ്രായം മറുവശത്തും നിലകൊണ്ടിട്ടു ആ പുത്രന്റെ മനസ്സിൽ ഒരു സമരം നടക്കുന്നപക്ഷം തീർച്ചയായും അവന്റെ ക്രിസ്തീയ കർത്തവ്യം കർത്താവു കാണിക്കുന്ന മാർഗ്ഗം സ്വീകരിക്കുക എന്നുള്ളതാണു്. ദൈവത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടു സ്വസന്താനങ്ങൾ തങ്ങളെ അനുസരിക്കണമെന്നു മാതാപിതാക്കന്മാർ ആഗ്രഹിക്കുന്നതു ക്രിസ്തീയ പ്രമാണത്തിനെതിരാണെന്നു മാത്രമല്ല അവരുടെ ശരിയായ അഭ്യുദയത്തിനു മാർഗ്ഗതടസ്സവുമായി ഭവിക്കും. അങ്ങനെയുള്ള ആഗ്രഹങ്ങൾക്കു വശംവദരാകുന്ന സന്താനങ്ങൾ അവരുടെ ക്രിസ്തീയ കർത്തവ്യം നിർവ്വഹിക്കാൻ അപ്രാപ്തരായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു.

എന്തുകൊണ്ടാണു നമ്മുടെ കർത്താവു ഇത്ര നിഷ്കർഷയായി ഓരോരുത്തരുടെയും ഹൃദയത്തിൽ പ്രഥമസ്ഥാനം ആവശ്യപ്പെടുന്നതു്. താൻ ദൈവമായതുകൊണ്ടു തന്നെ. അതു മാത്രമല്ല, താൻ യഥാർത്ഥ മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ മാതൃകയുമാണു്. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവിതത്തോടു നമ്മുടെ ജീവിതം അനുരൂപപ്പെടുക എന്നുള്ളതു മാത്രമാണു നമ്മുടെ ജീവിതലക്ഷ്യം. അതു സാദ്ധ്യമാകണമെങ്കിൽ നമ്മുടെ സ്നേഹവും ആരാധനയും സർവ്വോപരി യേശുക്രിസ്തുവിൽ അർപ്പിക്കപ്പെടണം. രണ്ടു യജമാനന്മാരെ സേവിക്കുവാൻ ആർക്കും സാദ്ധ്യമല്ല എന്നു കർത്താവുതന്നെ നമ്മെ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു മനുഷ്യഹൃദയത്തിന്റെ ഏക യജമാനനും നിക്ഷേപവുമായ കർത്താവിനെ പൂർണ്ണമനസ്സോടും പൂർണ്ണ ആത്മാവോടും പൂർണ്ണ ശക്തിയോടുംകൂടി സ്നേഹിക്കുവാനുള്ള പ്രാപ്തി കൈവരുത്തുവാൻ ഓരോരുത്തരും ശ്രമിക്കുകയും അന്യോന്യം സഹായിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണു്. ഈ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്കായി മാതാപിതാക്കന്മാർ സ്വസന്താനങ്ങളെയും സന്താനങ്ങൾ മാതാപിതാക്കന്മാരെയും സഹായിക്കുകയാണു് ഇരുകൂട്ടരുടെയും കർത്തവ്യം.

സ്നേഹമൂർത്തിയായ കർത്താവു തന്റെ മാതാവിനോടും സഹോദരന്മാരോടുമുള്ള സ്നേഹത്തെ സ്വർഗ്ഗസ്ഥപിതാവിനോടുള്ള സ്നേഹത്തിനു ഭംഗം വരാതെ പാലിച്ചതെങ്ങനെയെന്നു നാം ചിന്തിക്കണം. ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ വിളി കേട്ടപ്പോൾ താൻ സകലവുമുപേക്ഷിച്ചു സേവനത്തിനു് ഇറങ്ങിപ്പുറപ്പെട്ടു. തന്നെ പിറകോട്ടു പിടിച്ചു നിർത്തുവാൻ യാതൊരുത്തർക്കും യാതൊന്നിനും കഴിഞ്ഞില്ല. വി. പൗലൂസ് മുതലായ ക്രിസ്തുഭക്തന്മാരും അങ്ങനെതന്നെ ചെയ്തു. അവർ ജഡരക്തങ്ങളോടാലോചിച്ചില്ല. ജീവിതവിളിയെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുന്നവർ പ്രത്യേകിച്ചും ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട ഒരു കാര്യമാണിതു്.

ഇങ്ങനെ ക്രിസ്തുവിനു പ്രഥമസ്ഥാനം കൊടുത്തു് അനുദിനജീവിതം നയിക്കുന്നവർക്കു് അനുഭവപ്പെടുന്ന ഒരു വലിയ പരമാർത്ഥമുണ്ടു്. അതു ക്രിസ്തുവിനു വേണ്ടി നാം ഉപേക്ഷിക്കുന്ന ചുമതലകളെ ശരിയായി നിർവഹിക്കുന്നതിനുള്ള വഴികൾ പിന്നീടു തുറന്നുകിട്ടും എന്നുള്ളതാണു്. നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ ക്രിസ്തുവിനു പ്രഥമസ്ഥാനംനൽകുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ നമ്മുടെ പ്രിയപ്പെട്ടവർക്കു് ഏററവും ആവശ്യമായസഹായം ആവശ്യമായ വിധത്തിൽ ചെയ്തു കൊടുക്കുവാനുള്ള കഴിവും സന്മനസ്സും നമുക്കുണ്ടാകുന്നു. കുടുംബങ്ങളുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കപ്പെടുകയും ഭാവി യഥാർത്ഥത്തിൽ സുരക്ഷിതമായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. സ്നേഹബന്ധങ്ങളിൽ ഉണ്ടായ തെററിദ്ധാരണകൾ നീങ്ങി സമാധാനവും സംതൃപ്തിയുംപുനസ്ഥാപിക്കപ്പെടുന്നു. ഇതിനെല്ലാംനിദാനമായിരിക്കുന്നതു ഓരോരുത്തർക്കും അന്യോന്യമുള്ള സ്നേഹത്തെക്കാൾ ഉപരിയായ സ്നേഹം ക്രിസ്തുവിനോടുണ്ടായിരിക്കുക എന്നുള്ളതാണു്.

വി ശ്വ ദീ പം

കർമ്മകാണ്ഡം

(പുത്തൻകാവു മാത്തൻതരകൻ)

അപരാധിനി

പാരം നിശ്ശബ്ദം തമോ വൈരി വിട്ടൊരു
ക്രൂരനൃചെന്തറസ്സയാലെ
രാത്രിതൻ വക്ഷസ്സിൽ നിന്നു മൊഴുക്കിയ
രക്തമാപ്പൂർവ്വാംബരത്തിൽ വീഴ്കെ
താഴ്വരനോക്കി നടന്നു നിരായുധ
പാവന പാണിയാം യേശുദേവൻ
സാദരം ജറുശലേം പള്ളിതൻ ഗോപുര—
വാതിൽക്കലാത്തിരുമേനി നിൽക്കേ
അമ്മഹാ മന്ദിരം, തന്നണി മുററത്തു
നന്മധു വാർന്നു വിരിഞ്ഞുനിന്ന
പൂക്കളിൽ നിന്നുമെടുത്തു പരിമള
പൂരം തൃക്കാൽകളിൽ കാഴ്ചവച്ചു.
തൂവെള്ളിത്തൂക്കുവിളക്കുകളേന്തിയ
പാവനദീപനാളങ്ങളാലേ
സാദരം പാണികൾ കൂപ്പിഘണ്ടാരവ.
സ്വാഗതസംഗീതം പാടുകയായ്
ദേവാലയത്തിൽ പ്രഭാതത്തിലീശ്വര
സേവയ്ക്കണഞ്ഞ ജനങ്ങളോടായ്
ദിവ്യവേദാർത്ഥങ്ങളോതിക്കൊണ്ടാലോക—
ദേശിക നാം പരമേശസൂനു
വെള്ളപ്പൂമ്പട്ടു വിരിച്ചപോലുള്ളൊരാ
പ്പള്ളിമൈതാനത്തിൽപ്പള്ളികൊണ്ടു,
നീണ്ടപെരുവഴി തിങ്ങിനാം മുന്നമേ
കണ്ടൊരാമർത്ത്യവൃന്ദപ്രവാഹം
പായുന്നതീപ്പാപപങ്കം കഴുകുന്ന
കായലിലേക്കത്രേ നിർവിശങ്കം.

VIII

വമ്പെഴുമത്തിരക്കോളിലകപ്പെട്ടു
മുമ്പോട്ടു മുമ്പോട്ടൊഴുകിപ്പോയ
ചമ്പകപ്പൂവൊരു ഗ്രാമീണവല്ലിയി—
ലിമ്പം കലർന്നു ജനിച്ചതാവാം.
കോരകപ്രായത്തിലിന്ദിന്ദിരങ്ങളാ
ത്താരിന്റെ ചുററും പറന്നിരിക്കാം
ശൃംഗാരഗാനങ്ങൾ പാടിയപ്പൂവിന്റെ
സ്വാന്തമിളക്കാൻ ശ്രമിച്ചിരിക്കാം
വർണ്ണപ്പകിട്ടുകൾ കാണിച്ചു കാണിച്ചു
കണ്ണുമയക്കിയാ സൗന്ദര്യത്തെ
പാട്ടിലാക്കീടുവാൻ പൂമ്പാററകൾ പല
വട്ടം ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം.
എന്നാകിലെന്തവയൊന്നിലും മാനസ
ബന്ധം പുലർത്താതീ നവ്യസൂനം
തൻകുലം തന്നഭിമാന പരിമള—
മെങ്ങും പരത്തിലസിച്ചിരിക്കാം
ലോകമെന്താണെന്നും ഭോഗമെന്തെന്നുമാ
ക്കോകിലവാണിയറിഞ്ഞതില്ല.
ഭ്രൂകുടിയുഗ്മം വെട്ടിക്കും വിദ്യയും
കൺകടബാണ പ്രയോഗങ്ങളും
കൊഞ്ചിക്കുഴയലു മന്യരേക്കാണുമ്പോൾ
പുഞ്ചിരിതൂകേണ്ടും മട്ടുകളും
നെഞ്ചു ചലിക്കുമാറുള്ള ലാസ്യങ്ങളു—
മഞ്ചിത ഭാവഹാവാദികളും
തെല്ലുമറിയാതെ കാലമോരോന്നുമീ
ക്കല്യാണഗാത്രി നയിച്ചിരിക്കാം
പുരുഷന്മാരെല്ലാം താതനും സോദര
ന്മാരുമാണെന്നവളോർത്തിരിക്കാം.

കോന്നി

ആമക്കുന്നു് ഓർത്തഡോക്സ് സുറിയാനിപ്പള്ളിയിൽ ആണ്ടുതോറും നടത്തിവരാറുള്ള മാർ ഗീവറുഗീസ് സഹദായുടെ പെരുനാൾ മെയ് 6, 7 എന്നീ തീയതികളിൽ കൊണ്ടാടി. 5–ം, 6–ം, 7–ം തീയതികളിൽ സിറിയൻവിദ്യാർത്ഥിസംഘാംഗങ്ങളുടെ ഭവനസന്ദർശനവും സുവിശേഷപ്രസംഗവുമുണ്ടായിരുന്നു. 7-ാംതീയതി വി. കുർബാനയേ തുടർന്നു് നേർച്ചവിളമ്പും ഉച്ചയ്ക്കുശേഷം രണ്ടുമണിക്കു് റവ: ഡീക്കൻ, വി. ജെ. മാത്യു അവർകളുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ സൺഡേസ്കൂൾ, മർത്തമറിയംസമാജം, യൂത്ത്ലീഗ് എന്ന വയുടെ സംയുക്തവാർഷികസമ്മേളനവും നടത്തപ്പെട്ടു. റെ. ഡീക്കൻ, പി. കെ. സ്കറിയ, മെ. തോമ്മസ് വറുഗീസ്, കെ.ജി.ഗീവറുഗീസ് എന്നിവർ ശ്രദ്ധേയങ്ങളായ ഓരോ പ്രസംഗങ്ങൾചെയ്തു.

വേദവായനക്കുറിപ്പുകൾ

തിങ്കൾ. 2. ശമു. 13:

അനുതപിക്കുന്ന പാപിയുടെ പാപം ക്ഷമിക്കപ്പെട്ടു; എന്നാൽ ആ പാപിയുടെ പ്രവൃത്തിയുടെ ഭവിഷ്യത്തുകൾ തടയുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. സ്വസന്താനങ്ങളിൽ സ്വജീവിത വൈകൃതങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടപ്പോളാണ് അതിന്റെ ഭയാനകത മനുഷ്യൻ ഗ്രഹിക്കുന്നത്. ദാവീദു തന്റെ ഭടനായ ഊരിയാവിനെ വഞ്ചിച്ച് അവന്റെ ഭാര്യയെ സ്വീകരിച്ചു എങ്കിൽ അവന്റെ പുത്രൻ അമ്നോൻ എന്തു ചെയ്തു എന്നു കാണുക. സ്വസഹോദരിയുടെ ചാരിത്ര്യത്തെ ഹനിച്ചു. അതുകൊണ്ടു തീർന്നില്ല. അബ്ശാലോം അമ്നോനെ വധിച്ചു പ്രതികാരം നിർവഹിച്ചു. മുള്ളു വിതച്ചു പറക്കാര കൊയ്യുന്ന രീതിയല്ലേ നാമിവിടെ ദർശിക്കുന്നത്. നീചമായവിധം പ്രവർത്തിച്ച ദാവീദിനെങ്ങിനെയാണ് ഏതാണ്ടു തത്തുല്യമായ വിധത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ച അമ്നോനെ ശിക്ഷിക്കുവാനോ, അബ്ശാലോമിനോടു പ്രതിപകരം ചെയ്യുവാനോ കഴിയുന്നതു്? വേദന, സങ്കടം ഇവയെല്ലാം മനുഷ്യരുടെ പ്രവൃത്തികളുടെ ഫലമായുണ്ടായി എന്നു വരാം. എന്നാൽ അവ സംഭവിക്കുവാൻ ദൈവം അനുവദിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു നമ്മുടെ പരിശീലനത്തിനുതകുന്ന ഘടകങ്ങളായി ദൈവം അവയെ കരുതുന്നു എന്നു ചിന്തിക്കുന്നതിൽ തെററില്ല. അങ്ങിനെയുള്ള ചില ശിക്ഷണങ്ങളില്ലാത്തപക്ഷം നാം ദൈവമക്കളല്ലെന്നു തന്നെ പരിഗണിക്കാവുന്നതാണ്.

ചൊവ്വാ. 2. ശമു.

അഹീഥോഫെലിന്റെ കക്ഷിമറിച്ചിൽ ദാവീദിനെ ഗാഢമായി സ്പർശിച്ചു. ദാവീദു തന്റെ ചില കീർത്തനങ്ങളിൽ ആ കാര്യം സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. താൻ വിശ്വാസംഅർപ്പിക്കുകയും, സ്വന്ത അദ്ധ്വാനംകൊണ്ടു പുലർത്തുകയും ചെയ്യപ്പെട്ടവർ തനിക്കെതിരായി കുതികാൽ ഉയർത്തുന്നതു് ഒരിക്കലും സുഖകരമായ ഒരനുഭവമല്ലല്ലോ. എന്നാൽ ആ സാഹചര്യത്തിൽ പോലും വിശ്വസ്തതയോടുകൂടെ തന്നോടുകൂടെ നിന്നവരുണ്ടായിരുന്നു. ചാട്ടവാറുകൊണ്ടുള്ള അടിമൂലം പുറം പൊട്ടി രക്തം ഒഴുകുന്ന അവസരത്തിൽ സ്നേഹപൂർവ്വം ആ മുറിവുകൾ കഴുകി വച്ചുകെട്ടുന്നവനെ വിസ്മരിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതല്ലല്ലോ. 3, 4, 41, 42, 43, 143 ഈസങ്കീർത്തനങ്ങൾ ഈ കാലത്തു രചിക്കപ്പെട്ട ചില മനോഹര ഗീതങ്ങളാണ്. പതിനായിരങ്ങൾ തനിക്കെതിരായി തല ഉയർത്തിയാലും സ്വസ്ഥതയോടെ കിടന്നുറങ്ങുവാൻ തക്ക ദൈവശരണം ദാവീദു പ്രകടിപ്പിച്ചുകാണുന്നു. ദൈവത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള വാഞ്ഛ തന്നെ കാണുന്നതിനും തനിക്കു വേണ്ടിയുള്ള ദാഹം സ്നേഹമസൃണമായ തന്റെ കരസ്പർശന സുഖമനുഭവിക്കുന്നതിനും സംഗതിയാക്കുന്നു. "അവനു ദൈവസഹായം ലഭ്യമല്ല" എന്നു പറയുന്ന ശത്രുക്കളുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽപ്പോലും "ദൈവമേ! നീ എന്റെ വാളും പരിചയുമാകുന്നു" എന്ന വിശ്വാസത്തോടെ മുമ്പോട്ടു പോകുവാൻ എത്ര പേർക്കു കഴിയും?

ബുധൻ. 2. ശമു. 18, 19. 40—13.

അബ്ശാലോമിന്റെ വിപ്ളവം നീണ്ടുനിന്നില്ല. മതിയായ പരിശീലനമൊന്നും ഇല്ലാതിരുന്ന ഒരു വിപ്ളവകക്ഷിക്കു ദാവീദിന്റെ യുദ്ധവീരന്മാരായ പടയാളികളോടു പിടിച്ചുനിൽക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ അതു സ്വാഭാവികം മാത്രമായിരുന്നു. അബ്ശാലോം യോവാബിന്റെ ആയുധത്തിനിരയായി. കാര്യങ്ങളുടെ സമാധാന സംപൂർണ്ണമായ അവസാനത്തിനു പിന്നെയും ഒരു തടസ്സമുണ്ടായി. രാജാവിനെ തിരികെ കൊണ്ടുവരുന്ന കാര്യത്തിൽ യഹൂദാ വംശജർ മുൻകൈ എടുത്തതു് ഇതര ഗോത്രക്കാർക്കു നീരസകാരണമായി. അങ്ങനെ ആരംഭിച്ച മത്സരം യോവാബിന്റെ നിരന്തരയത്നം കൊണ്ടു മാത്രമാണു സമാപിപ്പിക്കുന്നതിനു സാധിച്ചതു്. അങ്ങിനെ ദാവീദിനു നേരിടേണ്ടിവന്ന ക്ളേശങ്ങൾ ബഹുലമായിരുന്നു. എങ്കിലും അവയിൽ നിന്നെല്ലാം ദൈവം അവനെരക്ഷിച്ചു. ശിക്ഷണങ്ങൾ, അടികൾ ഇവയിലൂടെ ദൈവം തിന്മ അകററി ആത്മാവു പവിത്രീകരിക്കപ്പെട്ടവോളം സർവത്തെയും നിയന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

വ്യാഴം. 1. ദിനവൃ. 21

അബ്ശാലോമിന്റെ വിപ്ളവത്തിനു ശേഷം ഏതാണ്ടു പത്തുവർഷത്തോളം സമാധാനമായി ഭരണം നടത്തുവാൻ ദാവീദിനു കഴിഞ്ഞു എന്നു തോന്നുന്നു. ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ ചരിത്രം സംഗ്രഹമായിട്ടേ നാമറിയുന്നുള്ളു. ദാവീദു ജനസംഖ്യ എടുക്കുവാൻ നടത്തിയതു ശ്രീ യഹോവയ്ക്കു് അഹിതമായിരുന്നു എന്നാണറിയുന്നതു്. അതിനു കാരണം അവ്യക്തമാണെങ്കിലും ദൈവത്തിലാശ്രയിക്കാതെ കരബലത്തിലാശ്രയിച്ചതിന്റെ ഒരു പ്രത്യക്ഷ ലക്ഷ്യമായിരിക്കാം ദാവീദിന്റെ ഈ ശ്രമത്തിലടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്. തന്റെ ശ്രമം ദൈവത്തിനു് അഹിതമായിരുന്നു എന്നു ദാവീദു് അധികം താമസിയാതെ മനസ്സിലാക്കി. എന്നാൽ അവന്റെ പ്രവൃത്തിയുടെ ഫലം ദേശമെങ്ങും ഒരു മഹാബാധ പിടിപെട്ടു് അനേകായിരങ്ങൾ മരിക്കുക ആയിരുന്നു. ജനം അനുഭവിക്കുന്ന നരക യാതനകൾ കണ്ടപ്പോൾ ദാവീദു നടത്തിയ പ്രാർത്ഥന സൂക്ഷിക്കുക. "ദോഷം ചെയ്തു പാപി ഞാൻ ആകുന്നു..... ....നിന്റെ കൈ..... എന്റെ മേലും എന്റെ പിതൃഭവനത്തിന്മേലും ഇരിക്കട്ടെ". ആത്മാർത്ഥമായ പശ്ചാത്താപ ബോധം അതിൽ കാണ്മാനുണ്ട്. തന്റെ തെററിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം തന്റെമേലല്ലാതെ അന്യരുടെ മേൽ വരരുതേ എന്നായിരുന്നുവല്ലോ പ്രാർത്ഥന.

വെള്ളി. 1. രാജാ. 1.

ദാവീദിന്റെ വാഴ്ചയുടെ അന്ത്യഘട്ടത്തിലായിരുന്നു സ്വപുത്രനായ അദോനിയാവിന്റെയും സേനാനായകനായ യോവാബിന്റെയും വിപ്ളവം രാജസിംഹാസനത്തിനു വേണ്ടി നടത്തിയ ഈ ശ്രമം പരാജയമടയുകയാണു ചെയ്തതു്. അവരുടെ വിപ്ളവത്തെപ്പററി അറിവാനിടയായ ദാവീദു് ഉടനെ തനിക്കു് ബേത്ത്ശെബായിൽ ജനിച്ച പുത്രനായ ശലോമോനെ രാജാവായി അഭിഷേകം ചെയ്തു. നിമിഷനേരംകൊണ്ടെന്നപോലെ അദോനിയാവിന്റെ സഹായികൾ പലായനം ചെയ്യുകയും അവൻ നിസ്സഹായനായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ ആ വിപ്ളവ യത്നവും വിഫലീഭവിച്ചു. ദാവീദു ദേവാലയ നിർമ്മാണ കാര്യത്തിൽ തനിക്കുണ്ടായ ദൈവികാജ്ഞയും അതിനുവേണ്ടി താൻ നടത്തിയ സകല ശ്രമങ്ങളും അവൻ ശലോമോനെ ഗ്രഹിപ്പിച്ചു. അങ്ങനെ ദേവാലയ നിർമ്മാണത്തിനു തനിക്കു സാധിച്ചില്ലെങ്കിലുംഅതിനായി ദൈവനിയുക്തനായ തന്റെ പുത്രനു തന്നാൽ കഴിയുന്ന സർവപിന്തുണയും സഹായവും അവൻ നൽകി.

ശനി. 1. രാജാ. 2. 1—11.

രാജസ്ഥാനത്തു് അവരോധിതനായ ശലോമോനു വേണ്ട പ്രായോഗികനിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകുന്നതിലാണു ദാവീദി

Licence No. 498 Dated 20-8-1946 Reg. M. 5286

THE CHURCH WEEKLY

നാം സത്യമായി വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടോ?

(ജയിംസ് റീഡ്)

ക്രൈസ്തവസഭയുടെ കുററങ്ങളെയും കുറവുകളെയും മാത്രം എടുത്തുകാട്ടി നിശിതവിമർശനം നടത്തുന്ന ഒരു കാലഘട്ടമാണല്ലോ ഇതു്. ആദിമക്രൈസ്തവസഭയുമായി ഇന്നത്തെ സഭയെ തുലനം ചെയ്യുമ്പോൾ സുവിശേഷപ്രവർത്തനങ്ങളിലും, പ്രത്യാശയുള്ള ജീവിതത്തിലും ഏറെക്കുറെ ഇന്നത്തെ സഭാംഗങ്ങൾ നിർജ്ജീവാവസ്ഥയിലാണു്. ഇതിനുള്ള പല കാരണങ്ങളിൽ ഒന്നു നാം സത്യമായി വിശ്വസിക്കുന്നില്ല എന്നുള്ളതാണു്. ദൈവത്തിലും, അപ്പോസ്തോലവിശ്വാസപ്രമാണത്തിലും നാം വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടാവും. എന്നാൽ വിശ്വസിക്കേണ്ടതെന്താണെന്നു പുതിയനിയമത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു് അതുമാത്രമല്ല, പിന്നെയോ ക്രിസ്തുവിൽകൂടി ദൈവവും മനുഷ്യനുമായുള്ള വ്യക്തിപരമായ ബന്ധവും ഉറപ്പും അനുസരണവും തന്മൂലമുള്ള പരിശുദ്ധാത്മവ്യാപാരവുമാണു്.

രണ്ടു കുരുടന്മാർ സൗഖ്യപ്രാപ്തിക്കു വേണ്ടി യേശുക്രിസ്തുവിനെ സമീപിക്കുമ്പോൾ അവൻ അവരോടു സൗഖ്യപ്പെടുത്തുവാൻ തനിക്കു കഴിവുണ്ടെന്നു അവർ വിശ്വസിക്കുന്നുവോ എന്നത്രേ ചോദിക്കുന്നതു്. അവരുടെ വിശ്വാസത്തിൽകൂടി ദൈവശക്തി പ്രവഹിക്കുന്നു. രക്ഷ പ്രാപിക്കുവാൻ എന്തു് അനുഷ്ഠിക്കണമെന്നു് ചോദിക്കുന്നവനോടു കർത്താവായ യേശുവിൽ വിശ്വസിച്ചാൽ അവനും അവന്റെ ഭവനവും രക്ഷപ്രാപിക്കും എന്നാണല്ലോ വി. പൌലൂസ് പറയുന്നതു്. വിദ്യുച്ഛക്തി പ്രവഹിക്കുന്ന ഒരു കമ്പിയോടു ഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന വിളക്കു പെട്ടെന്നു പ്രകാശിക്കുന്നതുപോലെ സത്യവിശ്വാസംമൂലം പരിവർത്തനോന്മുഖമായ പല സംഗതികളും മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്നു. മനുഷ്യൻ തൻമൂലം പുതിയോരു സൃഷ്ടിയായിത്തീരുന്നു. ആ സൃഷ്ടിയിൽ സമാധാനവും, സന്തോഷവും, പ്രത്യാശയും അനുവാസരം കളിയാടുന്നു.

നാം പരിപൂർണ്ണമായി ക്രിസ്തുവിൽ വിശ്വസിക്കുന്നതിലും, ദൈവം ക്രിസ്തുവിൽകൂടി നമുക്കു തന്നിട്ടുള്ള ദാനങ്ങളെയും, ശക്തികളെയും യഥാവിധി ചെലവാക്കുന്നതിലുമാണു് പലപ്പോഴും നാം പരാജിതരാകുന്നതു്. ക്രിസ്തീയജീവിതത്തെ നാം ഉയരത്തിലേക്കു കയറാനുള്ള ഒരു ശ്രേണിയായിട്ടും, പൊരുതേണ്ടതായ ഒരു പോരാട്ടമായും വിശ്വാസത്തിനായുള്ള നല്ല പോരാട്ടമായി — കരുതാറുണ്ടു്. ഈ പോരാട്ടത്തിൽ വിജയിക്കുന്നതിനു ദൈവവചനങ്ങൾ നമുക്കു പരിചകളാകുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ അവാച്യമായ ശക്തിയെയും മഹത്വത്തെയും, ക്രിസ്തുവിന്റെ നിസ്തുല്യസ്നേഹത്തെയും, കുരിശിന്റെ കിരണങ്ങളെയും പററി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ മനുഷ്യൻ ഏതുമില്ലാത്തവനാണു്. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ശക്തിയിൽ സത്യമായ വിശ്വാസമില്ലാത്തതാണു മനുഷ്യജാതിയുടെ ബലഹീനവശം എന്നു ക്രിസ്തു കണ്ടു. തൻനിമിത്തമാണു് അദ്ദേഹം വിശ്വാസത്തിന്റെ പ്രാമുഖ്യത്തെ ഊന്നിപ്പറയുന്നതു്. അനുതപിച്ചു വരുന്ന പാപികളെ കർത്താവു കൈക്കൊള്ളുന്നു എന്ന വിശ്വാസം പാപികളെ മാനസാന്തരത്തിലേക്കു നയിക്കുന്നു.

അഭിനന്ദനാർഹങ്ങളായ സേവനങ്ങളുടെ അഭാവം ക്രിസ്തുവിൽകൂടിയുള്ള ദൈവവിശ്വാസരാഹിത്യം മാത്രമല്ല. നാം യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ നേരിടണം. ജനതതിയ്ക്കു ഭക്ഷണംകൊടുപ്പീൻ എന്നു കല്പിക്കുന്നകർത്താവിനോടു ശിഷ്യന്മാർ പറയുന്നതു അവരുടെ കൈവശമുള്ള അഞ്ചപ്പവും രണ്ടു മീനുംകൊണ്ടു് അതു സാദ്ധ്യമല്ല എന്നാണു്. വസ്തുതകളെ ശരിക്കു അഭിമുഖീകരിക്കാതിരിക്കുന്നതാണിതിന്റെ കാരണം. ഏററവും വലിയ യാഥാർത്ഥ്യമായ ക്രിസ്തുവിന്റെ ശക്തിയെ ശിഷ്യന്മാർ വിസ്മരിച്ചു, അഥവാ! അവിശ്വസിച്ചു. എല്ലാ സ്ഥാനത്തും ഭൗതികമായ വസ്തുതകളല്ല പ്രവർത്തനം നടത്തുന്നതു്. കാണപ്പെടുന്ന കാര്യങ്ങൾ നിരുത്സാഹപരവും, കാണപ്പെടാത്തവ പ്രോത്സാഹജനകവുമായിരിക്കും. നമ്മുടെ ചിന്തയ്ക്കും ആലോചനാശക്തിയ്ക്കും അതീതമായ അൽഭുതകാര്യങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു ദൈവത്തിനു കഴിയുമെന്നു നാം വിശ്വസിക്കുക. വി. പൌലൂസും മററും വിശ്വസിച്ചതുപോലെ നാം വിശ്വസിക്കുന്നപക്ഷം അവർ ചെയ്തതുപോലെ ഇന്നും അത്ഭുതപ്രവർത്തികൾ ആവർത്തിക്കപ്പെടുകതന്നെ ചെയ്യും. കാണപ്പെടുന്ന ഈ ലോകമോഹങ്ങളിലും, പ്രതാപൈശ്വര്യങ്ങളിലും മാത്രംവിശ്വസിക്കുന്നവർ യഥാർത്ഥക്രൈസ്തവരല്ല. നാം സത്യമായി വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടോ?

ന്റെ അന്ത്യശ്രദ്ധ പതിഞ്ഞതു്. "നിന്റെ ദൈവമായ യഹോവയുടെ വഴികളിൽ നടന്നു് അവന്റെ ചട്ടങ്ങളും കല്പനകളും വിധികളും സാക്ഷ്യങ്ങളും പ്രമാണിച്ചുംകൊണ്ടു് അവന്റെ ആജ്ഞ അനുസരിച്ചുകൊൾക". അന്ത്യകാലത്തു് എന്നു തന്നെയല്ല ഏതവസരത്തിലും സ്വസന്താനത്തിനു നൽകുവാൻ പററിയ ഒരുപദേശമാണിതു്. ദൈവം തങ്ങൾക്കു നൽകിയ സന്താനങ്ങളാകുന്ന താലന്തിനെ ദൈവേഷ്ടത്തിനനുസരണമായ വിധത്തിൽ വിനിയോഗിക്കുന്നതിൽ എത്രപേർ ശ്രദ്ധപതിപ്പിക്കാറുണ്ടു്? "പിന്നെ ദാവീദു തന്റെ പിതാക്കന്മാരെപ്പോലെ നിദ്രപ്രാപിച്ചു" ഏതൊരു മനുഷ്യനും ഈലോകജീവിതത്തിൽ കടന്നുപോകേണ്ട ഒരു വാതിലാണതു്. എന്നാൽ ആ ഒരു ബോധത്തോടും ഒരുക്കത്തോടും അതുവഴിയായി കടന്നുപോകുന്നവർ എത്രയോ ചുരുങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

ചർച്ച് വീക്ക്ലി വരിസംഖ്യ

ഒരു വർഷത്തേക്കു്	രൂ. 6	0	0
ആറു മാസത്തേക്കു്	3	0	0
ഒററപ്രതിക്കു്	0	2	0

Printed & Published by N. M. Abraham B. A. at the Malayala Manorama Press, Kottayam